



tey um at lata móðurloysingin sleppa at súgva »bara eitt lítið sindur, bara eitt lítið sindur«. Tá ið gamli maðurin kom inn til onkran við barninum, kundi hann málbera seg soleiðis: »Í míni ellis neyð komi eg og biði um eitt sindur av manna tilein svøltandi Guðs eingil«. Soleiðis helt hann liv í An-Margritt.

Tað vóru ikki stundir at fara til øll tey stóð, sum vit høvdu havt hug at fara, tí tíðin var avmarkað. Henda dag høvdu vit ætlað okkum at siggja meira av býnum, men nú fór at regna, og so var einki annað at gera enn at sleppa okkum heim.

Vit fóru eftir Rosenborggøtu oman til Kirkjugøtu, fram við Bakkakirkju og tvørtur um ána eftir Bakkabrúnni. Her á leið var

tað, at Ólavur Trygvason bygdi fyrstu kirkjuna í Nidaros. Klæmintskirkjuna. Inn í hesa kirkju varð líkið av Ólavi halga flutt 3. august 1031. Seinni vórðu leivdirnar av hesum kongi fluttar til ymsk stóð, og nú veit eingin at siga, hvar tær eru...

Vit sluppu heim á hotellið, áðrenn hann rættiliga loysti avfallið. Seinnapartin regnaði tað illa, so einki gjordist við at fara út.

Fríggjadagin, 18. juli fóru vit upp klokkan hálgvum átta. Tað regnaði illa, so vit vórðu verandi inni, men um middagsleitið var so frægt æla-slit, at vit hættaðu okkum útum, men ikki kundu vit fara langa leið, tí í dag skulu vit fara um borð í ferðamannaskip suðureftir til Bergen.

Vitingu runt í gøtunum við ongari vissari ætlan, vóru á torginum og hugdu at standmyndini av Ólavi Trygvasoni, vóru niðri við Ravnkloa, har er fiskatorg, men tá var eingin fiskur har, hugdu at krambúðarvindeygum, vóru inni í bóka-handli og keyptu okkum okkurt at lesa á ferðini suður við landinum.

Nú, vit vóru stóð her norðuri í Noregi, høvdu vit fegin vilja verið stóð á Løðum, har sum Hákon jallur hevði havt setur sitt og á Stiklastøðum, har hin minnligi bardagin var í árinum 1030, men tað bar ikki til, tað vóru ikki stundir til tess, og tí kann einki verða sagt um hesi søguligu stóð.

Kl. 15.30 fóru vit um borð á snarferðarskipið »Polarlys«, og kl. 16 loysti skipið frá bryggjuni í Trondheimi, og nú byrjaði ferðin suður eftir móti Bergen. Skipið skuldi leggja at í ymsum støðum, fyrst skuldi verða lagt at í Kristiansund.

Ferðin suður við landinum.

Beintuttan fyrri Trondheim er hin litla oyggjin, ella hólurin, Munkholm. Her var í gomlum døgum eitt kleystur, sum eldur var í fleiri ferðir, men aftan á 1660 var her bygður ein kastali, sum stóru partur er til av enn. Hesin kastali var fyrri tað mesta brúktur til fongsul fyrri politiskar brotsmenn. Ein best kendi fangin, sum hevur sitið á Munkholmen, er Griffenfeld, hann sat fangi har frá 1680 til 1698.

Ferðin út gjøgnum Trondheimsfjørð var at byrja við í beinan vestan, síðani í útnyrðing út til Agdenes, tá vendu vit suðureftir. Agdenes er væl kent frá søguni, nú verður navnði ofta brúkt um teir kastlarnar sum seinast í nitjandu øld vórðu bygdir báðurmegin fjørðin.

Trondheimsfjørðurin er í støðum ógvuliga trongur, og nógvur viðavøkstur sær út til at vera báðumegin, men nógvastaðni er hann breiður, og nógv innvik eru á báðum síðum. Smáar bygdir eru nógvur, og einstøk hús sást millum viðavøkstur.

Tá ið vit komu útum, mundi kósín vera umleið í útsynning, og nú sigldu vit suður við landinum innan fyrri tær stóru oyggjarnar Hitra og Smøla. Landið er berligt og slætt her um leið, og tað visir seg at vera lítið bygt. Komnir suður um Smøla var opið hav vestanfyrri, og tað kendist liv í skipinum, tí tað var ikki sørt av roringi í sjónum, men annars var veðrið av tí allarbesta. Á leiðini innan fyrri okkum vóru nógvur smáar, lágar og berligar oyggjar.

Tað var ein rúgva av ferðafólki við skipinum, og næstan alt var komið norðanfrá. Úr Trondheimi komu ikki nógv við.

Tá vitingu hesa ferðina lagda til rættis í København, bar ikki til at fáa pláss á 1. klassa við snarferðarskipinum úr Trondheim til Bergen, men teir á ferðamannastovuni hildu, at tað mundi fara at bera til hjá okkum at skifta til 1. klassa, tá vit komu um borð á skipið í Trondheim. Hetta royndu vit at gera, men ikki bar til, tí tað var fult á 1. klassa, men teir hildu, at vit skuldu royna aftur, tá vit komu til Alesund, har skuldu vit stóga eina nátt og so fara við einum øðrum skipi til Bergen.

Vit vórðu so verandi á 2. klassa, men eg gevi teimum, sum ætla sær at fara henda veg, hesi ráð: roynið at fáa tykkum ferðaseðil á 1. klassa. Ikki tí, tað er verandi á 2. klassa, men av tí, at so nógv fólk kemur við skipinum í einum pláss, sum ætla sær at fara í land í næsta pláss, ið skipið kemur til, leggja tey ikki í at fáa sær koyggju, men verða sitandi uppi um náttina. Av at enda fingi vit at vita, at vit kundu fáa døgverða kl. 18.30. Vit hildu ikki, at ternurnar vóru blidligar, men mundu vera móðar, staklarnir, tí har visti seg at vera nógv at takast við. Maturin, vit fingi, var góður, og hann var ikki dýrur. Veðrið var gott, og vit gjørdur av at vera uppi, inntil vit komu til Kristiansund.

Kl. 17.30 ætlaðu vit at fáa okkum ein bita at eta, men har var ein slíkur hurlivasi, at tað gekst illa hjá okkum at fáa tal á tey, sum høvdu við matin at gera. Tað var ov mikið av mati at siggja um borðinum, og at enda fingi vit at vita, at vit kundu fáa døgverða kl. 18.30. Vit hildu ikki, at ternurnar vóru blidligar, men mundu vera móðar, staklarnir, tí har visti seg at vera nógv at takast við. Maturin, vit fingi, var góður, og hann var ikki dýrur. Veðrið var gott, og vit gjørdur av at vera uppi, inntil vit komu til Kristiansund.

Kristiansund er í Norðmøri, hann er norðasti býur í Møri og Romsdals fylki. Býurin er á trimum oyggjum, millum oyggjarnar eru stórar brýr, tær eru so høgur, at »Polarlys« og størri skip enn so væl kundu sigla undir teimum. Tað, sum eg her sigi um Kristiansund, havi eg frá einum hálgvummanni, eg hitti á bryggjuni, einum manni, sum bæði hevði hug og dugði væl at siga frá.

»Stórhavsins býur verður Kristiansund ofta kallaður, og her er ein av bestu havnunum á Vesturlandinum í Noregi. Her er nógv skipaferðsla. O. u. 19.000 íbúgvur eru í Kristiansund, men í 1940 varð býurin oyðilagdur av krígsávum, meir enn 800 bygningar kolaðust upp. Seinni er býurin bygður upp aftur, og nú er hann ein av litfagrastu býum í Noregi.

Kristiansund vendir, um vit so kunnu siga, andlitið móti stóra havinum, og frá elstu tíðum hevur hesin býur livað av tí, sum havið hevur givið, og framvegis er tað havsins ríkidømi, sum er grundarlagið undir vinnulivinum. Her eru frystihús, sildamjòls- og sildaoljuverksmiðjur. Men sum tíðin er líðin, er vinnulivið í býnum vordið meira fjølbroytt. Nú er eisini annar idnaður her, t. d. klædnaidnaður, sápuidnaður, garnavirki, skipasmiðjur og plastikkidnaður. Her er ein hópur av fiskiførum, sum alt árið flyta ráevni til friskiðnaðarvirkinu bæði frá nærum og fjarum fiskileiðum. Hjá ferðafólki, sum kemur til Kristiansund ber til at fiska annaðhvørt við tráðu á seiðabergi ella í firðinum við kastidorg.

14 km úti í havinum, vestan fyrri Kristiansund er hin litla oyggjin Grip, einaferð eitt av bestu útróðrarplássum í Noregi. Tá búðu út ímóti fimm hundrað menniskju har, nú eru bara hálvthundrað fólk á oynni, men enn standa tey gomlu neystini og fiskahúsin og hin fimm hundrað ára gamla stavkirkjan sum minni um farnar tíðir.

Inntil 1964 var Grip minsta kommunu í Noregi, nú er hon ein partur av Kristiansund.